

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2477/2021
25.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Бојић, адвокат из ..., против тужених „VCD“ д.о.о. из Београда и ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Пајовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4485/20 од 25.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4485/20 од 25.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 512/13 од 13.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу на солидарну исплату износа од 65.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан 06.06.2005. године са законском затезном каматом од 07.06.2005. године до исплате и износа од 55.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан 13.06.2005. године са законском затезном каматом од 14.06.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженима укупно износ од 315.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4485/20 од 25.08.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 512/13 од 13.02.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, привредно друштво „Cardifax“, са седиштем у Швајцарској је туженом предузећу „BCD“ д.о.о. из Земуна 22.10.2001. године продало путничко возило марке „Mercedes Benz“ тип .., са регистарском ознаком .. по цени од 170.000 DEM, од које је плаћен део у износу од 40.000 DEM. Између истих уговорача закључен је 05.11.2001. године и уговор о купопродаји другог возила, исте марке и типа са регистарском ознаком .., по цени од 180.000 DEM од које је плаћен део у износу од 70.000 DEM. Оба возила преузело је треће лице, ВВ. Преостали део цене за оба возила требало је да исплати тужено предузеће у новцу, у износу од 25.000 DEM до 12.11.2001. године и робом у вредности од 215.000 DEM. Тужени ББ обавезао се да, уколико тужено предузеће не изврши обавезу робног плаћања из било ког разлога, на први позив страног привредног друштва ту обавезу испуни плаћањем износа од 215.000 DEM. Тужилац је страном привредном друштву 06.06.2005. године исплатио остатак цене за возило продато 22.10.2001. године, а 13.07.2015. године истом привредном друштву исплатио је остатак цене и за возило продато 05.11.2001. године.

Тужилац је поднетом тужбом због неоснованог обogaћења тражио да се тужени обавезу на солидарну исплату новчаних износа (конвертованих у валуту евро) које је исплатио страном привредном друштву на име извршења обавезе купца из уговора о купопродаји означених путничких возила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев због недостатка активне легитимације.

У уговорном односу поводом продаје предметних возила били су страном привредно друштво и тужено предузеће. Тужилац, као тадашњи извршни директор страног привредног друштва – продавца, нема активну легитимацију у овом спору јер се из изведених доказа не може утврдити да је у том уговорном односу дошло до промене повериоца – уступањем уговора (чланови 145. – 147. Закона о облигационим односима) или уступањем потраживања (чланови 436. – 443. Закона о облигационим односима). По тужби због неоснованог обogaћења (правни основ тужбеног захтева означен у овој тужби) пасивно је легитимисан стицалац – лице у чију имовину је прешао део тужиочеве имовине, осим у случају из члана 218. Закона о облигационим односима који се у овом спору не може применити јер тужилац није учинио издатак за тужене који су они по закону били дужни да учине.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права – одредби чланова 26. и 299. став 1. Закона о облигационим односима. Наведеним одредбама прописано је да је уговор закључен кад су се уговорне стране сагласиле о његовим битним састојцима (члан 26.) и да у случају испуњења туђе обавезе сваки испунилац може уговорити са повериоцем, пре испуњења и приликом испуњења, да испуњено потраживање пређе на њега са свим или само са неким споредним правима (члан 299. став 1). Из садржине исказа тужиоца, саслушаног у својству странке, не може се утврдити да је приликом испуњења обавезе тужених са њиховим повериоцем – страном привредним друштвом, постигао споразум да на њега пређе испуњено потраживање. Такав закључак не може се извести ни из потврда страног привредног друштва од 06.06.2005. године и 13.07.2005. године (на које се ревидент позива), јер из истих произилази да њихов издавалац потврђује пријем новца и само изражава

спремност да тужиоцу пружи сву неопходну административну и правну помоћ у кривичном поступку који води против тужених.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**